

Sygn. akt I Ca 131/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Zamościu I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Koszel (spr.)
Sędziowie:	SSO Teresa Szykuła SSO Dariusz Krzysiak

Protokolant: st. sekr. sąd. Grażyna Rozkres

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2014 r. w Zamościu

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w L.

przeciwko Z. K. i A. K.

o ustalenie

na skutek apelacji powoda (...) S.A. w L.

od wyroku Sądu Rejonowego w Zamościu

z dnia 30 stycznia 2014 r. sygn. akt I C 999/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że ustala, iż wewnętrzna stacja transformatorowa (...) w postaci budynku wraz z urządzeniami elektrycznymi znajdująca się na działce nr (...) położonej w Z. przy ulicy (...), stanowi własność (...) S.A. w L.;

II. nie zasądza od pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu za obie instancje.

Sygn. akt I Ca 131/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy w Zamościu w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w L. przeciwko Z. K. i A. K. o ustalenie, oddalił powództwo i zasądził od powodowej Spółki na rzecz pozwanych kwotę 2 417 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił,

że pozwani Z. K. i A. K. są właścicielami na prawie wspólności ustawowej nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...), oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...) o powierzchni 0,5306 ha. Dla nieruchomości tej jest prowadzona księga wieczysta (...). Działka nr (...) wywodzi się z nieruchomości oznaczonej uprzednio jako działka nr (...) a później nr (...), do której prawo własności przysługiwało Skarbowi Państwa i było ujawnione w księdze wieczystej KW Nr (...) (k. 1 - 15 akt księgi wieczystej (...) – wniosek, decyzje, wykaz zmian gruntowych).

Opisana wyżej nieruchomość Skarbu Państwa została oddana na mocy decyzji Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Z. z 13 sierpnia 1971 r. Nr (...) w użytkowanie Przedsiębiorstwu (...) w Z. pod budowę bazy przedsiębiorstwa. Decyzja ta została zmieniona decyzją Prezydenta Miasta Z. z 10 września 1982 r. (...), na mocy której przekazano odpłatnie w użytkowanie na czas nieokreślony Kombinatowi Budownictwa (...) w Z. teren Skarbu Państwa, położony w Z. przy ul. (...), oznaczony jako działka nr (...) (k. 11 - 12 akt księgi wieczystej (...) – decyzje).

Na nieruchomości oddanej w użytkowanie została wybudowana baza Przedsiębiorstwa (...) w Z. a później Kombinat Budownictwa (...) w Z.. Jednym z budynków wzniesionych na tej bazie była stacja trafo (...) kV(fakt bezsporny). Na mocy protokołu zdawczo - odbiorczego z dnia 17 marca 1975 r. stacja ta wraz z budynkiem została przekazana przez (...) Przedsiębiorstwo (...) w Z. na rzecz Zakładu (...) w Z. (k. 32 - 33 – protokoły). W tym samym dniu dokonano odbioru technicznego stacji i rozpoczęto jej eksploatację (k. 30 – protokół). Dostęp do wnętrza budynku stacji trafo mieli zawsze wyłącznie pracownicy przedsiębiorstwa przesyłowego i tylko oni zajmowali się eksploatacją i konserwacją urządzeń umieszczonych w budynku (fakt bezsporny).

Decyzją Wojewody (...) z 10 lipca 1992 r. RG.V (...) stwierdzono nabycie z mocy prawa przez Kombinat Budownictwa (...) w Z. prawa wieczystego użytkowania działki nr (...) oraz nabycie z mocy prawa przez Kombinat Budownictwa (...) w Z. własności budowli, budynków i innych urządzeń usytuowanych na działce nr (...) (k. 19 akt księgi wieczystej (...) – decyzja). Na podstawie umowy zawartej 24 października 1992 r. w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) Kombinat Budownictwa (...) w Z., działający przez zarządcę komisarycznego, sprzedał pozwanym Z. K. i A. K. na prawie wspólności ustawowej wieczyste użytkowanie nieruchomości położonej w Z. przy ulicy (...), oznaczonej jako działka nr (...) (wydzielonej z działki nr (...)), zabudowanej budynkiem administracyjno - socjalnym, magazynowym i stacją trafo oraz przeniósł na nabywcę własność budynków i budowli szczegółowo opisanych w treści aktu notarialnego, w tym między innymi stacji trafo (k. 1 - 3 akt księgi wieczystej (...) – wypis aktu notarialnego). Umową zawartą 28 października 2009 r. w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...) Skarb Państwa sprzedał Z. K. i A. K. na prawie wspólności ustawowej własność działki nr (...) (k. 115 - 116 akt księgi wieczystej (...) – wypis aktu notarialnego).

Zakład (...) jako przedsiębiorstwo państwowe istniał od 1 stycznia 1989 r. i wyodrębniony został z innego przedsiębiorstwa państwowego – (...) w R.. Do chwili wyodrębnienia Zakład (...) w Z. był wewnętrzną jednostką organizacyjną tego przedsiębiorstwa państwowego (k. 91 – 93). Zarządzeniem Ministra Przemysłu z dnia 16 stycznia 1989 r. utworzono przedsiębiorstwo państwowe (...) w Z., w wyniku podziału przedsiębiorstwa – (...) – na bazie zakładu: Zakład (...) w Z.. Z dniem 12 lipca 1993 r. przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w Z. zostało przekształcone w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa pod nazwą: Zakład (...) Spółka Akcyjna w Z.. Firma spółki została zmieniona uchwałą Walnego Zgromadzenia Akcjonariuszy z dnia 12 grudnia 1997 r. otrzymując brzmienie: (...) Spółka Akcyjna w Z.. Kolejna zmiana firmy spółki na: (...) Spółka Akcyjna w Z., dokonana została aktem notarialnym z dnia 29 sierpnia 2008 r. (k. 94 - zarządzenie Nr (...), k. 96 - postanowienie S.R. w Z. z dnia 31 sierpnia 1993 r., k. 103 - postanowienie S.R. w Z. z dnia 31 grudnia 1997 r., k. 110 - postanowienie z dnia 12 września 2008 r.). Na podstawie aktu notarialnego z dnia 30 czerwca 2007 r. z (...) Spółki Akcyjnej w Z. wydzielono struktury operatora systemu dystrybucyjnego i wniesiono aportem do (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. m.in. prawo użytkowania wieczystego działki oznaczonej nr (...), budowle oraz majątek sieciowy związany z prowadzeniem przedsiębiorstwa, obejmujący w szczególności urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania prądu elektrycznego oraz związane z prawem użytkowania wieczystego służebności gruntowe, w tym służebności polegające na zapewnieniu dostępu do urządzeń służących do doprowadzania prądu energetycznego. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zmieniła nazwę i siedzibę na (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z.. (...) Spółka z ograniczoną

odpowiedzialnością z siedzibą w Z. została przejęta przez (...) Spółkę Akcyjną w L. (k. 8 - 13 – odpis z KRS, k. 104 - 109 – akt notarialny, k. 112 – postanowienie z dnia 9 września 2008 r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz w aktach ksiąg wieczystych. Autentyczność i prawdziwość tych dokumentów nie była kwestionowana przez strony procesu a zatem stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy. Sąd Rejonowy obdarzył wiarą zeznania pozwanych albowiem są one wzajemnie zbieżne i logicznie się uzupełniają.

Na podstawie takich ustaleń **Sąd Rejonowy dokonał następującej oceny prawnej.**

Okolicznością bezsporną w sprawie było to, że budynek wewnętrznej stacji transformatorowej (...) 15/0,4 kV (...) oraz urządzenia energetyczne połączone z tym budynkiem, znajdujące się na działce nr (...) położonej w Z. przy ulicy (...) zostały wybudowane ze środków dawnego (...) Przedsiębiorstwa (...) w Z. – później Kombinat Budownictwa (...) w Z..

Nieruchomość, na której wzniesiono stację trafo stanowiła w czasie tej inwestycji własność Skarbu Państwa, przy czym na mocy decyzji Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Z. z 13 sierpnia 1971 roku Nr (...) została oddana w użytkowanie Przedsiębiorstwu (...) w Z. pod budowę bazy przedsiębiorstwa. Kolejnym użytkownikiem był Kombinat Budownictwa (...) w Z. na mocy decyzji Prezydenta Miasta Z. z 10 września 1982 roku (...). Podstawą prawną takiego użytkowania były przepisy art. 3, 4 i 8 ustawy z dnia 14 lipca 1961 roku o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (tekst jednolity Dz. U. z 1969 r. Nr 22 poz. 159). Użytkowanie to trwało do czasu nabycia prawa wieczystego użytkowania nieruchomości i własności budowli, budynków i innych urządzeń usytuowanych na działce nr (...) przez Kombinat Budownictwa (...) w Z., co nastąpiło z mocy prawa 5 grudnia 1990 roku i zostało potwierdzone decyzją Wojewody (...) z 10 lipca 1992 roku (...).

Eksplatację urządzeń energetycznych zlokalizowanych w budynku stacji trafo prowadził od początku Zakład (...) jako jednostka przedsiębiorstwa państwowego a następnie jako samodzielne przedsiębiorstwo państwowe i dalej spółka kapitałowa. (...) została odebrana i uruchomiona 17 marca 1975 roku. W tym czasie obowiązywał art. 128 k.c. który ustanawiał zasadę tzw. jednolitej własności państwowej, zgodnie z którą państwowe osoby prawne (w tym przedsiębiorstwa państwowe) wykonywały uprawnienia związane z własnością państwową wprawdzie we własnym imieniu, ale na rzecz Skarbu Państwa, będącego jedynym dysponentem własności państwowej. Dlatego wszelkie skutki prawne związane z posiadaniem w tamtym okresie przez przedsiębiorstwo państwowe składników majątkowych mogły powstać tylko na rzecz Skarbu Państwa.

Tym samym zbędne jest rozważanie losów prawnych budynku stacji trafo w aspekcie zasady superficies solo cedit w chwili budowy i uruchamiania stacji (art. 48 i art. 49 k.c. w brzmieniu ówczesnie obowiązującym), skoro prawo własności nieruchomości, z którą trwale związane budynek stacji trafo jak również urządzenia służące do doprowadzania energii elektrycznej, wchodzące w skład przedsiębiorstwa państwowego, stanowiły własność Państwa.

Zagadnienia przyłączenia do wspólnej sieci urządzeń energetycznych regulowały wówczas przepisy Zarządzenia Ministra Górnictwa i Energetyki z dnia 24 sierpnia 1964 r. w sprawie zasad przyłączenia do wspólnej sieci urządzeń do wytwarzania, przetwarzania, przesyłania, rozdzielania i odbioru energii elektrycznej i ciepłej oraz paliw gazowych (M. P. Nr 62 poz. 268). Zarządzenie to w § 3 - 12 regulowało zasady i tryb przyłączenia do wspólnej sieci urządzeń energetycznych jednostek gospodarki uspołecznionej i normy te miały zastosowanie do stacji trafo będącej przedmiotem postępowania, gdyż (...) Przedsiębiorstwo (...) w Z. było jednostką gospodarki uspołecznionej (art. 33 § 1 pkt 2 k.c. w ówczesnym brzmieniu).

Ustawą z 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz.U. Nr 3, poz. 11) dokonano nowelizacji art. 128 k.c., znosząc zasadę tzw. jednolitej własności państwowej. Ustawa ta weszła w życie z dniem 1 lutego 1989 r. i skutkowałą możliwością nabywania własności państwowej przez przedsiębiorstwa państwowe na własną rzecz. Z dniem 1 października 1990 r. weszła w życie ustawa z 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55 poz. 321), która dokonała zasadniczej nowelizacji zasad prawa cywilnego i usunęła regulację art. 128 k.c. oraz

ustanowiła zasadę odrębności Skarbu Państwa od państwowych osób prawnych w zakresie majątku i zobowiązań (art. 34 k.c., art. 40 k.c. i art. 44¹ k.c.).

Jednocześnie art. 49 k.c. stanowił, że urządzenia służące do doprowadzania lub odprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego oraz inne urządzenia podobne nie należą do części składowych gruntu lub budynku, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa lub zakładu. W okresie jego obowiązywania w przytoczonym brzmieniu – to jest od wejścia w życie kodeksu cywilnego do dnia 3 sierpnia 2008 r. (nowelizacja dokonana ustawą z dnia 30 maja 2008 r., Dz.U. Nr 116 poz. 731) ugruntowany został w orzecznictwie pogląd, iż przepis art. 49 k.c. nie stanowi samoistnej podstawy prawnej przejścia urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania wody, pary, gazu, prądu elektrycznego oraz innych podobnych urządzeń na własność właściciela przedsiębiorstwa przez ich połączenie z siecią należącą do tego przedsiębiorstwa. Świadczą o tym przede wszystkim wyniki wykładni językowej art. 49 k.c., które prowadzą do wniosku, że wejście wymienionych w nim urządzeń w skład przedsiębiorstwa jest jedynie przesłanką ich wyłączenia spod działania zasady superficies solo cedit wyrażonej w przepisach art. 48 i 191 k.c. Kwestia własności tych urządzeń pozostaje natomiast poza zakresem art. 49 k.c., który nie określa, do kogo urządzenia będą należały i na podstawie jakiego tytułu prawnego (uchwała 7 sędziów SN z dnia 8 marca 2006 r. III CZP 105/05, OSNC 2006, z. 10, poz. 159).

Skoro zatem od chwili podłączenia do sieci urządzeń zainstalowanych w spornej stacji trafo zarówno nieruchomość, z którą trwale związane budynki stacji trafo, jak również urządzenia służące do doprowadzania energii elektrycznej wchodzące w skład przedsiębiorstwa państwowego stanowiły własność Państwa, a z chwilą dokonania zmian w systemie prawa, znoszących zasadę tzw. jednolitej własności państwowej i ustanawiających zasadę odrębności Skarbu Państwa od państwowych osób prawnych w zakresie majątku i zobowiązań, a także w momencie powstania przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...), nie rozstrzygnięto między właścicielem działki nr (...) a przedsiębiorstwem sieciowym o losach budynku stacji trafo, to należy uznać, że nie doszło do przełamania zasady superficies solo cedit wyrażonej w przepisach art. 48 i 191 k.c., a budynek ten stanowił część składową gruntu działki nr (...), zatem rozciągało się na niego prawo własności każdorazowego właściciela nieruchomości.

Tym samym nabycie przez Kombinat Budownictwa (...) w Z. prawa wieczystego użytkowania działki nr (...) oraz nabycie z mocy prawa przez Kombinat Budownictwa (...) w Z. własności budowli, budynków i innych urządzeń usytuowanych na działce nr (...) obejmowało również własność budynku stacji trafo, jako części składowej gruntu. Nabycie to nastąpiło na podstawie przepisów z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464 z późn. zm.). Art. 2 ust. 1 tej ustawy stanowił, że grunty stanowiące własność Skarbu Państwa, będące w dniu 5 grudnia 1990 r. w zarządzie państwowych osób prawnych innych niż Skarb Państwa stają się z tym dniem z mocy prawa przedmiotem użytkowania wieczystego. Budynki i inne urządzenia oraz lokale znajdujące się na gruntach, o których mowa w ust. 1, stanowiących własność Skarbu Państwa, będące w dniu 5 grudnia 1990 r. w zarządzie państwowych osób prawnych, stawały się z tym dniem z mocy prawa własnością tych osób. Ze względu na treść przytoczonych przepisów należy uznać, że Kombinat Budownictwa (...) w Z. nabył z mocy prawa własność wszystkich budynków istniejących na działce nr (...) w dniu 5 grudnia 1990 r. – w tym także budynku stacji trafo. Konsekwentnie Kombinat Budownictwa (...) w Z. mógł następnie skutecznie sprzedać prawo wieczystego użytkowania tej działki i własność budynków na rzecz pozwanych (w tym budynku stacji trafo). W związku z powyższym pozwani nabyli własność budynku stacji trafo jako prawo związane z użytkowaniem wieczystym działki nr (...) (art. 235 § 2 k.c.) na mocy umowy zawartej 24 października 1992 r. w formie aktu notarialnego Rep. A Nr (...). Następnie prawo wieczystego użytkowania nieruchomości wygasło na skutek nabycia przez pozwanych własności działki nr (...) od Skarbu Państwa.

Nie ma zatem podstaw do ustalenia, że własność budynku stacji trafo na działce nr (...), opisanego w pozwie przysługuje powódce - (...) Spółce Akcyjnej w L. jako następcy prawnemu Zakładowi (...) w Z..

Z tych względów Sąd Rejonowy oddalił powództwo i na mocy art. 98 k.p.c. zasądził od powódki na rzecz pozwanych koszty procesu .

Apelację od wyroku wniosła powodowa Spółka.

Apelująca zarzuciła:

1/ naruszenie prawa materialnego – art. 49 k.c. poprzez nieuwzględnienie powództwa i uznanie, że przedmiotowa stacja nie stanowi odrębnego od gruntu prawa własności powodowej Spółki;

2/ naruszenie przepisu postępowania – art. 233 § 1 k.c., naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w zakresie ustalenia faktu podstawy nabycia przez powoda i istnienia prawa własności urządzenia energetycznego, jako odrębnego od gruntu prawa własności.

Podnosząc takie zarzuty apelująca wносиła o zmianę zaskarżonego wyroku, uwzględnienie powództwa i orzeczenie, że wewnętrzna stacja transformatorowa (...) – urządzenie energetyczne wraz z budynkiem znajdujące się na działce pozwanych stanowi wyłączną własność powódki oraz zasądzenie od pozwanych na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest o tyle zasadny, że ustalenia Sądu Rejonowego są niepełne, gdyż nie obejmują faktu przejścia na majątek Zakładu (...) w Z. w dniu 17 marca 1975r. budynku stacji transformatorowej znajdującego się na działce stanowiącej obecnie własność pozwanych (protokół zdawczo – odbiorczy Nr 23/75 – k. 33). Skutki prawne tej czynności będą wywiedzione w części dotyczącej oceny prawnej. Pozostałe ustalenia Sądu I instancji są prawidłowe i wynikają z niekwestionowanych przez strony dokumentów, dlatego Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne.

Trafny jest zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 49 k.c. w brzmieniu obowiązującym w czasie dokonywania rozporządzeń faktycznych i prawnych przedmiotowymi urządzeniami elektrycznymi. Zgodnie z tym przepisem urządzenia służące do doprowadzenia lub odprowadzenia m. in. prądu elektrycznego nie należą do części składowych gruntu lub budynku, jeżeli wchodzi w skład przedsiębiorstwa lub zakładu. W rezultacie urządzenia te przestają być częścią składową nieruchomości, na której zostały zbudowane i nie stanowią na podstawie art. 191 k.c. własności właściciela tej nieruchomości. Z chwilą bowiem połączenia ich w sposób trwały z przedsiębiorstwem tak, że nie mogą być od niego odłączone bez uszkodzenia lub istotnej zmiany całości albo przedmiotu odłączonego (art. 47 § 2 i 3 k.c.), stają się częścią składową tego przedsiębiorstwa. Podstawę prawną przejścia własności stanowi art. 191 k.c. odniesiony mutatis mutandis, ze względu na treść art. 49 k.c. do przedsiębiorstwa, zakładu (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 grudnia 1991r., W 4/91, OTK 1991/1/22, Dz.U. 1991, Nr 116, poz. 507). W przedmiotowym stanie faktycznym stacja trafo została wybudowana na gruncie stanowiącym własność Skarbu Państwa, przez przedsiębiorstwo państwowe, ze skutkiem własności na rzecz Skarbu Państwa oraz przekazana również przedsiębiorstwu państwowemu – Zakładowi (...) w Z., w ramach jednolitej własności państwowej (art. 128 k.c.). Powodowa Spółka wykazała, że w dniu 17 marca 1975r. (...) Przedsiębiorstwo (...) w Z. przekazało, a Zakład (...) w Z. przejął „na majątek” budynek stacji transformatorowej (...) na Bazie P.K.R.B. Z., wartość inwentarzowa – 64 446 zł (protokół zdawczo – odbiorczy środka trwałego Nr (...) – k. 33). Z tą chwilą nastąpiło przyłączenie do Zakładu (...) w Z. majątku budynku stacji transformatorowej, a więc nie tylko techniczne przyłączenie do sieci zarządzanej przez zakład energetyczny (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 7 listopada 2006r., SK 42/05, OTK – A 2006/10/148, Dz.U. 2006/206/1521). Jeżeli przed dniem 5 grudnia 1990r. budynek stacji transformatorowej przestał być częścią gruntu, który jest obecnie własnością pozwanych, ponieważ wszedł w skład przedsiębiorstwa – Zakładu (...), to decyzja Wojewody (...) z dnia 10 lipca 1992r. znak (...) nie mogła już objąć tego składnika majątkowego. Bezsprzeczne jest, że w tym dniu Kombinat Budownictwa (...) w Z. nie wykonywał zarządu tą stacją w rozumieniu przepisów ustawy z

dnia 29 września 1990r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz.U. Nr 79, poz.464). Zarząd stacją wykonywał Zakład (...) i on na mocy tej ustawy nabył jej własność. Tym samym kolejne rozporządzenia prawne dokonane przez poprzednika pozwanych nie mogły doprowadzić do nabycia przez nich prawa własności przedmiotowej stacji transformatorowej, zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transfere potest quam ipse habet* (nikt nie może przenieść więcej praw niż sam posiada). Zbycie rzeczy, do której zbywca nie ma prawa nie powoduje skutków prawnych przejścia tego prawa. Należy mieć na uwadze, że za stację transformatorową należy uznać obiekt kompletny, czyli budynek wraz z wyposażeniem. Stanowi on „inne urządzenie trwale związane z gruntem” w rozumieniu art. 49 k.c., czyli wchodzące w skład przedsiębiorstwa, gdyż tworzy nierozdzielalną część techniczno – konstrukcyjną wraz ze znajdującą się w nim instalacją niezbędną do doprowadzenia, przetwarzania i rozdzielania prądu (tak S.N. w wyrokach: z dnia 6 maja 2004r., II CK 258/03, nie publ.; z dnia 18 czerwca 2004r., II CK 359/03, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004r., II CK 255/04, nie publ.; z dnia 31 marca 2006r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, z. 1, poz. 17). Pozwani w dniu nabycia działki nr (...) (24 października 1992r. – akt notarialny Nr 6386/92 – k. 14) nie objęli w posiadanie budynku stacji trafo, gdyż od 1975r. przez cały czas, nieprzerwanie do chwili obecnej władą tym obiektem zakład/przedsiębiorstwo przesyłu energii elektrycznej (poprzednicy prawni powódki, a obecnie powodowa Spółka). Pozwany zeznał, że stacja była czynna, gdy kupował działkę, on z tej stacji nie korzystał i nie korzysta, gdyż nie ma do niej dostępu. Obsługa jest prowadzona przez zakład energetyczny. Stacja służy do zasilania kilku okolicznych posesji (zeznania Z. K. – k. 156v.).

Powódka ma interes prawny w żądaniu ustalenia prawa, art. 189 k.p.c. a jej powództwo na tej podstawie prawnej zasługuje na uwzględnienie.

Z tych względów Sąd Okręgowy w Zamościu na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i ustalił, że wewnętrzna stacja transformatorowa (...) w postaci budynku wraz z urządzeniami elektrycznymi znajdującą się na działce nr (...) położonej w Z. przy ulicy (...), stanowi własność (...) S.A. w L..

Orzeczenie o kosztach procesu za obie instancje ma podstawę prawną w art. 102 k.p.c. i odpowiednio tym przepisie w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zdaniem Sądu Okręgowego w okolicznościach sprawy nie jest zasadne obciążanie pozwanych kosztami poniesionymi przez powódkę.